

ವಿವೇಕಪ್ರಭ

ಪರಿಪೂರ್ಣ ಜೀವನದ ಪರಮಾಪ್ತ ಪತ್ರಿಕೆ

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆಶ್ರಮ, ವಿವೇಕಪ್ರಭ ಕಾರ್ಯಾಲಯ, ಯಾದವಗಿರಿ, ಮೈಸೂರು 570 020

ಚಂದಾ ಅರ್ಜಿ

ಮಾನ್ಯರೇ, (ನಿಮಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದನ್ನು ✓ ಮಾಡಿ)

- ☐ ನನ್ನನ್ನು / ಈ ಕೆಳಕಂಡ ಹೆಸರಿನವರನ್ನು 'ವಿವೇಕಪ್ರಭ' ಪತ್ರಿಕೆಯ ಚಂದಾದಾರರನ್ನಾಗಿ/ ಪೋಷಕರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ವಿನಂತಿ
☐ ನನ್ನ/ ಕೆಳಕಂಡ ಹೆಸರಿನವರ ಚಂದಾವನ್ನು ನವೀಕರಿಸಬೇಕಾಗಿ ವಿನಂತಿ. ಈಗಿನ ಚಂದಾಸಂಖ್ಯೆ.....

ನನ್ನ ವಿಳಾಸ

ಪತ್ರಿಕೆ ಪಡೆಯುವವರ ವಿಳಾಸ

ನನ್ನ ಹೆಸರು.....

ಹೆಸರು.....

ವಿಳಾಸ.....

ವಿಳಾಸ.....

.....ಪಿನ್.....

.....ಪಿನ್.....

ಚಂದಾ ವಿವರ: (ನಿಮಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದನ್ನು ✓ ಮಾಡಿ)

1 ವರ್ಷದ ಚಂದಾ ₹ 140	3 ವರ್ಷದ ಚಂದಾ ₹ 375	ಆಜೀವ ಚಂದಾ ₹ 3000	ಪೋಷಕರ ಸಹಾಯಧನ ₹ 5000
--------------------------	--------------------------	------------------------	---------------------------

ಹಣವನ್ನು ಮನಿ ಆರ್ಡರ್ / ಡ್ರಾಫ್ಟ್ (ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆಶ್ರಮ, ವಿವೇಕಪ್ರಭ A/c ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ) ಮೂಲಕ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ವಿವರ.....

1. ಹೊರ ಉರಿನ ಚೆಕ್‌ಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

2. ವಿವೇಶಗಳಿಗೆ ಅನ್ವಯವಾಗುವ ಚಂದಾ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಇತರ ವಿವರಗಳಿಗಾಗಿ ನಮಗೆ ಬರೆಯಿರಿ.

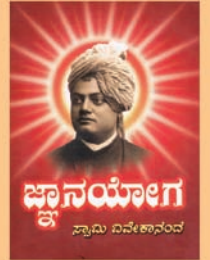
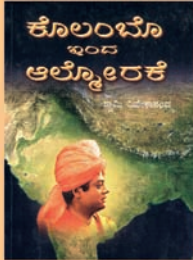
ಸಹಿ

ಏಳು, ಮೇಲೇಳೇಳು ಸಾಧುವೆ, ಹಾಡು ಚಾಗಿಯ ಹಾಡನು;
ಹಾಡಿನಿಂದೆಚ್ಚರಿಸು ಮಲಗಿಹ ನಮ್ಮ ಈ ತಾಯ್ನಾಡನು!

ವಿಶ್ವ ದಮನ

"ಐಡಿಯೋ ಜಿತ್ರಗಟ
ಸರಮಾಅಕೆ
ತಯಾರಿಕೆಯ
ಹಂತದಲ್ಲ"

"ಜಿತ್ರ ಮಾಧ್ಯಮಕ್ಕೆ
ಅಟವಡಿಸುವ
ಒಂದು ಪ್ರಯತ್ನ"

Socio Spiritual Educational Films

Bangalore - 560018

Cell: 9341219116

ಶಾಂತಸಮುದ್ರದ ಅಲೆಗಳ ಮೇಲೆ

ದಿನಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಾಡಿಸಿದಾಗ ನಾವೇನು ಓದುತ್ತೇವೆ? ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ, ಲಂಚ, ಕೊಲೆ ಸುಲಿಗೆ, ಅಪಘಾತ, ಆತ್ಮಾಚಾರ ಅನಾಚಾರಗಳು; ಮಾರಕ ಯುದ್ಧದ, ವಿಶ್ವಾಸಘಾತುಕತನದ ಕಥೆಗಳು, ಬೆಡಗಿನ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹತಾಶೆ, ಭ್ರಮನಿರಸನಗಳಿಂದ ಭರವಸೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಯುವಕ-ಯುವತಿಯರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳು. ಅನೇಕ ಬಾರಿ, 'ಒಂದಾದರೂ ನಮ್ಮದಿ ನೀಡುವ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ತುಂಬುವ, ಆಂತರ್ಯದಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಸಂಚಾರಮಾಡುವ ವಿಷಯಗಳು ಇಲ್ಲವಲ್ಲ' ಎಂದು ಗೋಗರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮೂಡುವ ಪ್ರಶ್ನೆ: ನಮ್ಮ ಸುತ್ತಣ ಜಗತ್ತು ಅಷ್ಟೊಂದು ಕೆಟ್ಟುಹೋಗಿದೆಯೇ? ಭಯ ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಸನ್ನಿವೇಶ, ಬೀಭತ್ಸಕರವಾದ ಘಟನೆಗಳು ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯವಾದಾಗ ಸಮಾಜ ಆದಕ್ಕೆ ಬೆರಗಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಬೆಚ್ಚಿಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ; ದಾರುಣ ವಾಸ್ತವಕ್ಕೆ ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿ ಓಡಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಗಲಿಬಿಲಿಗಳಿಂದ ನಾವು ಸುಂದರವಾದ ಬೆಳಗಿನ ಮನಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೇ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಕೇವಲ ಪತ್ರಿಕೆ, ಟಿ.ವಿ, ರೇಡಿಯೋ ಮೊದಲಾದ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಿಂದ ಇಂತಹ ಸನ್ನಿವೇಶ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಯಿತೆಂದು ಇದರರ್ಥವಲ್ಲ. ಸಮಾಜದ ಆಗುಹೋಗುಗಳು ಸಮೂಹ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗುತ್ತದೆ ಅಷ್ಟೆ. ಎಲ್ಲ ಗೊಂದಲಗಳ ನಡುವೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಗೋಚರವಾಗುವ ಕೆಲವಾದರೂ ಅಸಾಧಾರಣ ಸಂಗತಿಗಳು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಈ ವಾರ್ತಾಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲೇ ಗೋಚರವಾಗುವ ದುಂಟು. ಅವು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಮುದ ನೀಡುತ್ತವೆ, ಸ್ಫೂರ್ತಿ ನೀಡುತ್ತವೆ. ಒಂದು ಕ್ಷಣವಾದರೂ ನಾವು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು 'ಆಹ!' ಎಂದು ಉದ್ಗಾರವೆತ್ತಿ ಶಾಂತಿಯ ಅನುಭವ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.

ನಿಜ, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಆರಸಬೇಕು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಘೋರ ಅಶಾಂತಿ, ಗಲಿಬಿಲಿ, ಕ್ರೌರ್ಯ, ರಕ್ತಪಾತಗಳು ತುಂಬಿ ತುಳುಕಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಶಾಂತಿ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು? ನಮ್ಮ ಜನಜೀವನದಲ್ಲೇ ಅಂತಹ ಒಂದು ಸನ್ನಿವೇಶ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗದೆ ಆದರ ಅನುಭವ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಸಂಗತವೆನಿಸಿತು. ಶಾಂತಿ,

ನಮ್ಮದಿ, ತೃಪ್ತಿ, ಆನಂದ ಇವೆಲ್ಲದರ ಮೂಲ ನಮ್ಮೊಳಗೇ ಇದೆ. ನಮ್ಮೊಳಗಿನಿಂದ ಹೊರಟ ಭಾವನೆಗಳು ಹೊರಜಗತ್ತಿನ ಮೇಲೂ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುವವು. ಅಂದರೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಶಾಂತಿಯ ಮೂಲವು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಆಂತರ್ಯದಲ್ಲಿದೆ ಎಂದರ್ಥ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಶಾಂತ, ಸುಸ್ಥಿರ, ನೆಮ್ಮದಿಯ ಸಮಾಜದ ಪರಿಸರವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು; ನಾನು, ನೀನು, ಅವನು - ಎಲ್ಲರೂ ಇದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪಾತ್ರವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಶಾಂತಿಯ ಹಾರೈಕೆ: ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮೂಲದಲ್ಲಿಯೇ ಶಾಂತಿ ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆಗೆ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯಿದೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅದನ್ನೊಂದು ಭಾವನೆ ಎನ್ನಲಾಗದು. ಅದು ಇರುವಿಕೆಯ ನೈಜಸ್ಥಿತಿ. ಯಾವುದೇ ಭಾವವಿಕಾರಗಳಿಲ್ಲದ, ಏರುಪೇರುಗಳಿಲ್ಲದ, ಗೊಂದಲ ರಹಿತ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಕೇವಲ ಶೂನ್ಯವಾದ, ಸಪ್ತೆಯಾದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲ; ಅದು ಪರಮಶಾಂತಿಯ ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ಅವಸ್ಥೆ ಎಂದು ನಮ್ಮ ವೈದಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ವರ್ಣಿಸುತ್ತದೆ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅನುಭವಗಳಿಂದ ಇಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡ ಮಹಾತ್ಮರುಗಳು, ಅದೇ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಅವಸ್ಥೆ, ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ನಿಜವಾದ ನೆಲೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಸಮ ತೋಲನದಲ್ಲಿದ್ದರತ್ತದೆ, ಸಮರಸದಿಂದಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಲುಪುವುದಕ್ಕೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದೊಂದೇ ದಾರಿ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅತ್ಯುನ್ನತ ಆನಂದವು ಆತ್ಮನ ಉನ್ನತ ಅವಸ್ಥೆ ಯಾದರೂ, ಅದರ ಬೆಳಕು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜೀವಿಗಳ ಅನುಭವಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತದೆ ವೇದಾಂತ. ಅದೇ ರೀತಿ, ಪರಮಶಾಂತಿಯು ಆತ್ಮನ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಸ್ಥಿತಿಯಾಗಿದ್ದರೂ, ಆ ಶಾಂತಿಯು ಬೆಳಕು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ದೈನಂದಿನ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಮಿಂಚಿ ಮರೆ ಯಾಗುವುದು. ಈ ಕ್ಷಣಿಕ ಅನುಭವಗಳು ವಿಸ್ತಾರಗೊಂಡಷ್ಟೂ ನಾವು ಆತ್ಮನ ನೈಜ ನೆಲೆಯತ್ತ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಸಮೀಪವಾಗುತ್ತೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಶಾಂತಿಯ ಭಾವನೆ ಕೂಡ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಯ ಒಂದು ಅಂಗವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕು, ನಮ್ಮ ಪರಂಪರೆಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಕುರಿತ ಹರಕೆ, ಪ್ರಾರ್ಥನೆ,

ಸ್ತುತಿ, ಮಂತ್ರಗಳು ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ; ಅವು ನಿತ್ಯಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾಗಿವೆ. ಶಾಂತಿಮಂತ್ರಗಳೆಲ್ಲದ ಆಚರಣೆಯಿಲ್ಲ; ಪೂಜೆ ಪುನಸ್ಕಾರಗಳೆಲ್ಲ, ಯಾವುದೇ ಮಂಗಳಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲ, 'ಒಂ ಶಾಂತಿಃ ಶಾಂತಿಃ ಶಾಂತಿಃ' ಎಂದು ಮೂರು ಬಾರಿ ಹೇಳುವುದರಿಂದಲೇ ಆಧಿಭೌತಿಕ, ಆಧಿದೈವಿಕ ಹಾಗೂ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಎಂಬ ಮೂರು ಬಗೆಯ ಅಡಚಣೆಗಳು (ತಾಪತ್ರಯಗಳು) ನಿವಾರಣೆಯಾಗುವುವು ಎಂದು ಶಾಸ್ತ್ರ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಶಾಂತಿಮಂತ್ರಗಳೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುವ ಕೆಲವು ಮಂತ್ರಗಳು ವೈದಿಕ ಸೂಕ್ತಗಳ, ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳ ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರ ಸಂದರ್ಭಗಳ ಆರಂಭ ಹಾಗೂ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ಹತ್ತಾರು ಶಾಂತಿಮಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ವಿಶಾಲವಾದ ಭಾವನೆಗಳಿವೆ. ಕೇವಲ ನನಗೆ, ನನ್ನವರಿಗೆ, ನನ್ನ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ; ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಳಿತಾಗಲಿ ಎಂಬ ಉದಾತ್ತ ಭಾವನೆಯಿದೆ. ಈ ಭಾವನೆ ಮನುಷ್ಯವರ್ಗಕ್ಕಷ್ಟೇ ಅನ್ವಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಪ್ರಾಣಿವರ್ಗ-ಸಸ್ಯವರ್ಗಗಳನ್ನು, ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಲೋಕಗಳಿವೆಯೋ ಅವುಗಳನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಮಂತ್ರಗಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಮಾಲಿನ್ಯ ಕಳೆದು, ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು, ದೇಹ, ಅಂತಃಕರಣಗಳು ಪವಿತ್ರಗೊಳ್ಳುವುವು; ಅವುಗಳ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ನಾವು ಇತರರ ಮೇಲೂ ಬೀರುವೆವು. ಇದು ಶಾಂತಿಮಂತ್ರಗಳ ಹಿಂದಿನ ಉದ್ದೇಶ. ಕೇವಲ ಯಾಗ, ಯಜ್ಞ, ಹೋಮಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ವೈದಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಆ ಮಹೋನ್ನತ ಭಾವನೆಗಳು, ಆಚರಣೆಗಳು ಇಂದಿನ ಯಾಂತ್ರಿಕ, ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕವಾಗಬಲ್ಲದು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇಲ್ಲಿ ಏಳಬಹುದು. ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ - ಹಿಂದಂದಿಗಿಂತಲೂ ಇಂಥ ಗೊಂದಲದ ಬದುಕಿನಲ್ಲೇ ಅಂಥ ಭಾವನೆ ಹಾಗೂ ಆಚರಣೆಯ ಅಗತ್ಯ ಅತ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ, ಗೊಂದಲದ, ಅಶಾಂತಿಯ ನಡುವೆಯೇ ಶಾಂತಿಯ ಮಹತ್ವ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನದಾಗಿ ತೋರುವುದು. ಹೀಗೆ ಅದು ಅನಿವಾರ್ಯವೆನಿಸಿದಾಗ ಲೆಲ್ಲ ಅದರ ಅನುಷ್ಠಾನ, ಪ್ರಾಯೋಗಿಕತೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ಹೊಸ ದಾರಿಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುವು. ಇಂದು ಬೃಹತ್ ನಗರಗಳಲ್ಲೂ ವೈದಿಕ ಅನುಷ್ಠಾನ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜಾಗೃತಿ, ಯೋಗಸಾಧನೆಗಳು ಹೆಚ್ಚು ವ್ಯಾಪಕಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದಂತೂ ಸತ್ಯ.

ತಾತ್ವಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆ : ಮಾನವನ ನಿಜವಾದ ಸ್ವಭಾವ ದಿವ್ಯವಾದದ್ದೆಂದೂ, ಮೂಲತಃ ಎಲ್ಲರ ಒಳಗಿರುವ ಆತ್ಮವು ಭಗವಂತನಿಂದಲೇ ಬಂದಿದೆಯೆಂದೂ ವೇದಾಂತ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಮಾನವನು ತನ್ನ ಮೂಲ ಸ್ವಭಾವವಾದ ಆತ್ಮನನ್ನು ಹೊಂದಬಹುದೆಂದೂ, ಆ ಮೂಲಕ ಸುಖ ದುಃಖ, ಜನನ ಮರಣ, ಒಳಿತು ಕೆಡುಕುಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಈ ಪ್ರಪಂಚದ ದ್ವಂದ್ವಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಬಹುದೆಂದೂ ಅಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಹೊಂದಿದವನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಪರಮಶಾಂತಿ ಲಭಿಸುವುದು, ಇತರರಿಗಲ್ಲ; ಇಂಥ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಶಾಂತಿ ಶಾಶ್ವತವಾದುದು ಎಂದು ಉಪನಿಷತ್ತು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತದೆ (ಕಠೋಪನಿಷತ್ತು, ೫.೧೩). ಈ ತಾತ್ವಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ

ಹೊರಟ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಭಾವನೆಗಳು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಎಲ್ಲ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪಂಥಗಳನ್ನೂ ಪ್ರಭಾವಿಸಿವೆ. ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವನದ ಎಲ್ಲ ಆಯಾಮಗಳಲ್ಲೂ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ನಮ್ಮ ಜನರ ಮನೋಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿಯ ಬಯಕೆ, ಶಾಂತಿಯ ಹಾರೈಕೆ ಅತ್ಯಂತ ಸಹಜವಾಗಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಬೇರನ್ನು ಕಡಿದುಕೊಂಡಿರುವ ಜೀವನಕ್ರಮದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಅರಾಜಕತೆ, ಅಶಾಂತಿ, ಗೊಂದಲಗಳು ಅನಿವಾರ್ಯ. ಧರ್ಮ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಗಳ ಪ್ರಭಾವ ಭಾರತೀಯನ ಅಂತರಂಗದ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಬಾಹ್ಯಜೀವನವನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ದೇವಸ್ಥಾನ, ಗುಡಿ, ಆಚರಣೆ, ಜಾತ್ರೆ, ವ್ರತನೇಮಗಳು, ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸಾಧನೆ-ಅನುಷ್ಠಾನಗಳು ಇಲ್ಲೆಲ್ಲ ಈ ಬಾಹ್ಯರೂಪದ ಅನುಷ್ಠಾನಗಳು ಗೋಚರವಾಗುತ್ತವೆ. ಬಿಡಿಬಿಡಿಯಾಗಿ ನೋಡುವಾಗ ಇವು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮೂಲಭಾವನೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಡದಂತೆ ಕಂಡರೂ, ಸಮಾಜದ ಪ್ರಜ್ಞಾಪರಿಧಿಯನ್ನು ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಅದು ಅಂತರಿಕವಾದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ವ್ಯಕ್ತರೂಪವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವುದು.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧಕನ ಮನಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುವಾಗ ಉಪನಿಷತ್ತು, ಗೀತೆಯೇ ಮೊದಲಾದ ಗ್ರಂಥಗಳೂ, ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಪಡೆದ ಮಹಾತ್ಮರುಗಳೂ ಒಂದು ಅಂಶವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ - ಸಾಧಕನ ಮನಸ್ಸು ಶಾಂತವಾಗಿರಬೇಕು, ಸಮಾಧಾನದಿಂದಿರಬೇಕು, ಅದು ಒಂದು ಸಮತೋಲನದಲ್ಲಿರಬೇಕು ಎಂದು. ಮನಸ್ಸಿನ ಗುಣ ಸಮತೋಲನಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದದ್ದು ಏಕೆಂದರೆ, ಅದು ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಒದಗಿಸುವ ವಿಷಯಗಳತ್ತ ಆಕರ್ಷಿತವಾಗುತ್ತದೆ, ಅವುಗಳ ಸ್ಪರ್ಶಕ್ಕಾಗಿ ಹಾತೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಕರ್ಮೇಂದ್ರಿಯಗಳು ಪ್ರವೃತ್ತವಾಗುತ್ತವೆ; ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ನಮಗೆ ವಿವಿಧ ಅನುಭವಗಳು ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತವೆ. ಈ ಅನುಭವಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕಾರವೆಂಬ ಬೀಜವನ್ನು ಬಿತ್ತಿ, ಮತ್ತೆ ವಿಷಯಸುಖದ ಬಯಕೆಗಳನ್ನು ಮೊಳೆಸುತ್ತವೆ; ಮತ್ತೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕರ್ಮಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಚೋದಿಸುತ್ತದೆ, ಅದರಿಂದ ಮತ್ತೆ ಅನುಭವಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ಕರ್ಮದ ಬಂಧನ ಸರಪಳಿಯಂತೆ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಪಂಚದ ಏರು ಪೇರುಗಳು, ಸುಖದುಃಖಾದಿ ಅನುಭವಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ, ತನ್ನ ನೈಜಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಮರೆತುಬಿಡುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ನೈಜಸ್ವರೂಪವಾದ ಶಾಂತಿ, ಆನಂದ, ಅರಿವು ಮಾಯವಾಗಿ, ಅದರ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅಶಾಂತಿ, ಗೊಂದಲ, ಏರುಪೇರು, ಕೊನೆಯಿಲ್ಲದ ಬಯಕೆಗಳು ಬಂದು ಸೇರುವುವು; ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ದುಃಖ, ಆತ್ಮಪ್ರೀತಿ, ಆಯಾಸ ಹಾಗೂ ಅಸಮಾಧಾನಗಳೇ ಬದುಕಾಗುವುದು. ಏನು ಲಭಿಸಿದರೂ ಸುಖವಿಲ್ಲ, ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಪಕಾಲದ ತೃಪ್ತಿಗಳೆಲ್ಲ ಸಾಕಾಗುವುದು. ಆದರೆ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಮೂಲನೆಲೆಗೆ, ತನ್ನ ದೈವೀಸ್ವರೂಪದತ್ತ ಹೊರಳದೆ ಅವನಿಗೆ ಶಾಶ್ವತ ಶಾಂತಿ, ಆನಂದಗಳು ದೊರಕಲಾರವು. ಈ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆ ತೊಳಲಾಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿ